

[Jørgen Estrup]

stod ikke, hvorfor kommunerne skulle afgøre, om borgerne skulle have adgang til at brokke sig eller ej, og derfor havde jeg også ligesom hr. Pelle Voigt imødeset, at vi havde fået en diskussion om, hvorvidt denne måske nu lovfæstede ret til at brokke sig og klage, skulle gælde over hele landet. Men der skete jo ikke så meget, og jeg har Fremskridtspartiet lidt mistænkt for, at fordi man ikke synes, at der skal ske så meget med hensyn til huslejereguleringen i det private byggeri, har man ikke lyst til at overveje en almindelig klageret for det almennyttige byggeri. Det synes jeg er en rigtig dårlig parallel.

Men jeg synes da, at vi fortsat skal diskutere, om ideen om et brancheklagenævn ikke har en mulighed for at blive gennemført.

Lysholm Christensen (KRF):

Jeg kan straks afvise forslaget fra Kristeligt Folkepartis side. Vi finder, at lejerne faktisk allerede har klagemuligheder forskellige steder i systemet. Det er muligt, at der mangler noget oplysning om de forskellige klageadgange, men vi mener ikke, der er behov for at oprette et selvstændigt klageorgan på det almennyttige boligområde, så vi vil afvise forslaget.

Kirsten Jacobsen (FP):

Når man lyttede til debatten og hørte, hvad der blev sagt, er det jo egentlig meget nemt at forstå, hvorfor dette forslag ikke er rettet til. Det er faktisk umuligt at sammenfatte de forbehold og de ideer, man knytter til sine positive bemærkninger, og det er også grunden til, at Fremskridtspartiet bare har lavet et beslutningsforslag, hvorefter det er regeringen, der skal fremsætte lovforslaget. Og jeg vil gerne sige, at hvis det er bemærkningerne til forslaget, man tager anstød af, er det jo nu engang sådan, at man lovgiver ikke med bemærkninger og i hvert fald slet ikke med bemærkninger til et beslutningsforslag; man lovgiver med lovteksten.

Det, vi ønsker, er at skabe lighed mellem lejere i private udlejningsejendomme og lejere i den almennyttige sektor. Men jeg vil gerne understrege, at vi ikke ønsker at udvide reguleringen. Vi tager udgangspunkt i de faktiske forhold, der hersker i dag, og det er grunden til, at vi ikke som ønsket af hr. Pelle Voigt og hr. Jørgen Estrup har ændret forslaget, så det omhandler hele landet.

Og jeg kan sige til fru Pernille Sams, at der er ikke gemt nogen dyr og bureaukratisk løsning i forslaget, for det lægger egentlig kun op til, at den almennyttige sektor skal have sin egen særlige afdeling i de allerede eksisterende huslejenævne. Det er kun nogle personer, man bytter ud, akkurat som man bytter nogle personer ud i de andre lejesager.

Jeg er ganske uenig med boligministeren, når boligministeren siger, at man allerede har beboerdemokrati, og at det er beboerdemokratiet, der bestemmer, hvad der skal ske. Vi ved jo udmærket godt, hvordan beboerdemokratiet fungerer i den almennyttige sektor.

Når vi peger på, at det skal være muligt at anke over driftsudgifterne og administrationsudgifterne osv., er det jo, fordi man somme tider ser nogle meget grelle tilfælde, hvor lejerne kommer til at betale for luksusindrettede formandskontorer, og hvor Boligstyrelsen selv med sin bedste vilje næsten ikke kan holde hånden over selskabet. Og Boligministeriet har jo også fundet det nødvendigt at styre tingene, for ellers havde man jo ikke sikret sig en 2 pct.-grænse. Man har villet styre på en anden måde, men vi har ønsket, at det skulle kunne gå til et klagenævn.

Jeg vil godt sige til fru Bodil Thrane fra Venstre, at det er altid godt at informere, og det er også godt at informere lejerne om, hvor de kan gå hen og klage. Men hvis fru Bodil Thrane vidste, hvordan området hang sammen, ville fru Bodil Thrane også vide, at det ville være halsløs gerning. Den lejer, der fik information om, at man kunne gå til kommunalbestyrelsen og klage, kunne jo komme ud for, at den borgmester, som han skulle rette sin klage til, var formand for selskabet, og så kunne man jo spørge sig selv, om det nu var rigtigt. Man kunne også komme ud for, at den LLO-formand, man henvendte sig til i sin kvide, var formand for selskabet. Og når man har en sådan inhabilitet på området, er det klart, at det er endnu mere nødvendigt, at lejerne får – og jeg har faktisk ikke noget imod det udtryk, som hr. Jørgen Estrup brugte – et brancheklagenævn. Hvis nogen synes, at det er det bedste ord, så for mig gerne.

Men lad mig slå fast: Fremskridtspartiet ønsker ikke at udvide anvendelsesområdet, men vi er helt indstillet på at finde frem til snart sagt en hvilken som helst model, som ville give